

הכותים אין להם

לפיכך קממשם לען שהעבדים יש להן נזירות.

אמר מר: "דבר אל בני ישראל" ולא לגויים:

ומקשין: וכי אטו כל היכא דכתיב
"ישראל" — גויים לא!? כולם: והרי מצד
שני אמרה התורה "איש כי יפליא לנדרו נדר
נזיר להזיר לה" ויש לנו לרבות מלשון
"איש" את הגויים!?

והא גבי ערכין, דכתיב: "דבר אל בני
ישראל ואמרת אליהם איש כי יפליא נדר
בערך נפשות לה"; ותניა:

בני ישראל מעריבין את אחרים ואין הגויים
מעריבין את אחרים,⁽¹²⁾ וגוי שאמר אפילו
על ישראל "ערכו עלי" אינו חייב.

ובפרק קמא בקדושין [כג א] יליף לה [וליה לה]
מאשה].

10. ראה בדברי הגמרא לקמן סב ב, באיזה אופן
מייטה התורה לנדרים את העבד.

11. נתבאר על פי התוספות; ויש לדرك דלעיל
בד"ה מנא הנוי מיili כתבו: "הלא בשאר נדרים
דין כישראל, כדכתיב איש אין לרבות גויים
שנודרים נדרים ונרבבות כישראל, והכא נמי נדר
הוא", ולא הוסיף את הדרשה מ"לנדרו נדר נזיר
להזיר", ואילו כאן הוסיף היקש זה!?

ויש מקום ללמידה מכאן שנזירות "נדרי
הקדש" היא, ואין צrik דרשה להקיש נזירות
 לנדרים, אבל אינה מכלל "נדרי איסור", ולכך
צrik היקש לנדרי איסור.

12. כתבו התוספות: "אף כי נדרים נדרים
ונרבבות כישראל"; ונראה מדבריהם שבשאר

"וז אמרת אליהם" — שהוא מיותר שהרי
כבר אמר "דבר אל בני ישראל" — לרבות
את העבדים.

ומקשין: למה לי קרא לרבות את העבדים?
זה אמרין:⁽⁹⁾ כל מצוה שהאהה חיבת
בה, עבד חייב בה?!

אמר תרץ רבא:

שאני היכא גבי נזיר דאמר קרא בפרש נדרו
איסו: "לאensor אישר על נפשו", הויל מרדנו
שאין הכתוב מדבר אלא במני שنفسו קנوية
לו, יצא עבד שאין נפשו קנوية לו —⁽¹⁰⁾

וחוואיל ואין נפשו קנوية לו, אימא גבי נזיר
נמי לא יהיה העבד בכלל נזירות, שהרי
הנזירות הוקשה לנדרים, שנאמר בפרש
נזיר "לנדרו נדר נזיר להזיר" —⁽¹¹⁾

האחרונים בגדיר קבלת נזירות, שהוא כאילו
מקדיש את עצמו, וכתווצה מן הקדושה חלים
האstorim; ואם כן הגוי מקדיש את עצמו, אלא
שהוא אכן אינו מחויב לשומר את קדושתו,
אבל ישראל אחר יהא אסור לגלחו, והרי אף
המלח את הנזיר עובר מבואר לעיל מד א, וכן
נקא מינה שם יקידש קרבן לנזרותו יהא
אפשר להקריבו, ואינו חולין בעזרה, [ומדויק]
לשון התוספות שנזכרו בהערה 6, דמשמע
שעיקר הנפקה מינה היא לענן הקרבן].

אלא שמלשון התוספות בד"ה דתנו רבנן
שכתבו: "בני ישראל ולא גויים, שם קבלו
נזירות איינו כלום, ומותרין לשחות ביני", לא
משמען; וכן הוא לשון התוספות בטוף ד"ה
והא "יכול לא יהו נזירים כלל לאסור ביני
וטומאה"; וראה כלל מה שהביא בא"ר
הלבנון" כאן.

9. כתבו התוספות: כלומר: הא קיימת לען הכי,